

СТАНОВИЩЕ

от

проф. д. изк . Петер Кънчев Цанев

на

Дисертацията

*„Нови художествени практики във Варна от 80-те и 90-те години на
XX век”*

.

Докторант:

Ирена Димитрова Димитрова

Предоставеният дисертационен труд от Ирена Димитрова е с обем от 280 страници. Структурата на съдържанието е разпределена в четири части с въведение и заключение:

1. Понятия и термини – теоретични и исторически аспекти
2. Нови художествени практики в България
3. Нови художествени практики във Варна от 80-те и 90-те години на XX век – автори и творби
4. Комуникативност, функциониране и рецепция на новите художествени практики. Характеристики на адресата

В първата част на изследването са разгледани теоретични и исторически аспекти, свързани с понятията „нови художествени практики”, „неконвенционални форми” и „постмодернизъм”.

Специално внимание е отделено на специфичната социализация на тези понятия и термини в теоретичната сфера и в художествените практики на Източна Европа, Съветския съюз и България. Тази част от изследването има въвеждащ информационно-теоретичен характер. Разгледани са методологически въпроси, свързани с особеностите на проучваната проблематика. Тази първа част от дисертацията се отличава с ясна структура и задълбочено съдържание, което е изградено върху обширна и адекватна за темата българска и чуждестранна научна литература.

Втората част на дисертационният труд е посветена на Новите художествени практики в България.

Важен изследователски момент в тази част на дисертацията е обширният сравнителен анализ на различните подходи и интерпретации върху въпросите, свързани със зараждането и етапите на новите художествени практики в България, направен на базата на съществуващите изследвания по темата в българското изкуствознание.

Интерес представляват оригиналните интерпретации на Ирена Димитрова, инспирирани от теорията на Веселовски и историко-типологическият подход към явленията в културата и изкуството, като възможност за обяснение на новите художествени практики в България, а именно:

„От тази гледна точка идеите, художествените похвати, които не намират почва в художествената традиция и в художествената менталност на дадена страна или регион, не се усвояват или се възприемат избирателно, т. е. липсва пълнокръвно „насрецино течение“. Това може да бъде едно от обясненията на споменатия вече феномен на „накъсаност“ и еkleктизъм на българската художествена традиция, в това число и на поставангарда, който е отбелязан от повечето български изкуствоведи.“

Третата част на дисертационния труд „Нови художествени практики във Варна от 80-те и 90-те години на XX век“ разглежда спецификата на проблема на новите художествени практики във Варна. Приносният момент в тази част на изследването е свързан с ценна изследователска дейност, която включва анкетиране на варненски автори, уточняване и прецизиране на редица биографични и други данни, в това число и публикуване на неизвестни досега творби.

Предложени са нови подходи и интерпретации относно същността като художествените концепции, които доразвиват изчисления от авторката комуникативен подход на сравнение на две гледни точки – на твореца и на неговия интерпретатор.

Последната част на изследването „Комуникативност, функциониране и рецепция на новите художествени практики“ разглежда проблемът за комуникативността на новите художествени практики в спецификата на постмодернистичните аспекти на новите художествени практики във Варна.

В заключение смятам, че пред нас е един достоен теоретичен труд, който отговаря на необходимите изисквания и предлагам на уважаемото научно жури да присъди на Ирена Димитрова образователната и научна степен доктор.

20. 04. 2017 г.
София

/проф. д. изк. Петер Цанев/